

Sygn. akt IC 2734/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Ucińska

Protokolant: Dorota Malinowska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2015 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa **A. R.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A.**

w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. R. kwotę 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 334 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 2.522,50 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu;

V. nie obciąża powódki dalszymi opłatami sądowymi w sprawie.

Sygn. akt IC 2734/12

UZASADNIENIE

Powódka A. R. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 400.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz renty na zwiększone potrzeby w kwocie 300 zł miesięcznie płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca. Wniosła także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 29 lutego 2008r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego jako pasażerka busa uczestniczyła w karambolu kilku samochodów. Na skutek pożaru doznała licznych poparzeń i rozległych obrażeń ciała (m.in. urazu głowy, wstrząśnienia mózgu, stłuczenia części szyjnej kręgosłupa oraz rozległych oparzeń I, II i III stopnia). Przeżyła intensywne leczenie, w tym liczne przeszczepy skóry oraz bolesną rehabilitację. Podniosła, że pojazd sprawcy wypadku w zakresie ubezpieczenia OC ubezpieczony był u pozwanego. Oświadczyła, że od dnia wypadku leczy się w dalszym ciągu i wymaga rehabilitacji w związku z dysfunkcją bólową kończyn dolnych. Jest w dalszym ciągu pod stałą kontrolą poradni ortopedycznej, a w związku z reakcją depresyjną pozostaje pod opieką specjalistów poradni zdrowia psychicznego. Dodatkowo stwierdzono u powódki umiarkowany stopień niepełnosprawności. Wskazała, iż strona pozwana przyznała powódce łączną kwotę zadośćuczynienia w

wysokości 70.000 zł, co stanowi kwotę nieadekwatną do rzeczywistego rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych powódki. Żądanie zasądzenia na jej rzecz renty w kwocie 300 zł uzasadniła znacznie ograniczonymi możliwościami zawodowymi powstałymi wskutek wypadku, a także zwiększeniem jej potrzeb życiowych związanych z koniecznością stałego leczenia, wykonywania zabiegów, prowadzenia kuracji, specjalnego odżywiania oraz świadczenia opieki przez osoby trzecie.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych podnosząc, że bezspornym między stronami jest, iż pozwana ponosi odpowiedzialność gwarancyjną z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku. Przyznała przyjęcie zgłoszenia szkody i przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, w wyniku którego przyznała powódce łączną kwotę 97.150,96 zł tytułem odszkodowania, a w tym kwotę 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Zarzuciła, iż roszczenie powódki zostało w pełni zaspokojone i w sposób właściwy spełnia swą funkcję kompensacyjną, zaś w odniesieniu do żądania renty na zwiększone potrzeby uznała roszczenie to za całkowicie nieuzasadnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 29 lutego 2008 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego sprawca szkody kierując samochodem marki O. (...) na drodze nr (...), jadąc od strony miejscowości P. w kierunku J. w trakcie manewru wyprzedzania zderzył się czołowo z samochodem marki V. wraz z cysterną marki S., który jechał w przeciwnym kierunku, po czym samochód ciężarowy marki V. zjechał na lewą część jezdni, gdzie zderzył się z samochodem marki L. oraz S. (...), które następnie spłonęły. Powódka była pasażerką pojazdu marki L.. W tym czasie wracała ona z dziećmi z olimpiady szkolnej. W wyniku wypadku śmierć poniosło czterech uczestników zdarzenia, w tym kierowca samochodu marki L., licznych obrażeń doznali uczniowie jako pasażerowie tego pojazdu, powódka zaś doznała ciężkich obrażeń, w tym rozległych poparzeń kończyny górnej i kończyny dolnych.

dowód :

- notatka urzędowa z dnia 1 marca 2008r. sporządzona przez K. we W., k. 15 – 17,

Pierwszej pomocy medycznej udzielono powódce w (...)Szpitalu (...)we W., gdzie zdiagnozowano u niej uraz uogólniony, stłuczenie głowy, skręcenie kręgosłupa szyjnego i oparzeń I i II stopnia nadgarstka i ręki lewej oraz obu kończyn dolnych. Początkowo leczona była opatrunkowo, ze względu jednak na rozległość oparzeń przekazana została do dalszego leczenia na Oddział (...)(...) w P., gdzie przebywała od 12 marca do 21 maja 2008r. Po oczyszczeniu ran oparzeniowych z tkanek martwiczych dokonano u powódki przeszczepów skóry. Po dokonaniu wstępnej rehabilitacji powódkę wypisano do domu z zaleceniami natłuszczania skóry w miejscach przeszczepów, kontynuacji usprawniania, stosowania pończoch uciskowych do chodzenia, kontroli w poradni leczenia depresji oraz stosowania leków. W okresie od 23 czerwca 2008 do 1 sierpnia 2008 roku powódka przebywała w Oddziale (...)Szpitala w P.z rozpoznaniem przykurczu stawów kolanowych w wyniku oparzenia termicznego, stanu po stłuczeniu kręgosłupa szyjnego i zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego. Z powodu ubytków skóry okolicy stawu kolanowego prawego została przyjęta w dniu 30 marca 2009 roku do Kliniki (...)we W., gdzie 31 marca 2009 roku pokryto ziarninujące rany przeszczepami. Wypisana została do domu w dniu 6 kwietnia 2009 roku. Z powodu przykurczu bliznowatego dołu podkolanowego lewego została przyjęta do Centrum (...)w S.po raz pierwszy w dniu 15 lutego 2010 roku, zaś po raz drugi w dniu 29 marca 2010 roku i w dniu 30 marca 2010 roku poddano ją operacji wycięcia blizn i pokrycia przeszczepami z uda lewego. W placówce przebywała do 13 kwietnia 2010 roku.

Powódka pozostaje pod stałą kontrolą poradni ortopedycznej. Oprócz trudności w chodzeniu, bólu kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego cierpi na depresję związaną ze szpecącymi bliznami po oparzeniach. Z tego tytułu w dalszym ciągu pozostaje w leczeniu.

dowód :

- dokumentacja medyczna powódki sporządzona przez (...) Szpital (...) we W., (...) Centrum Medyczne SP ZOZ Klinikę (...) we W., Centrum (...) w S., (...) Centrum Medyczne S.A. w P., (...) Centrum Medyczne (...) w K., (...). W. w L., dokumentacja medyczna M. S. M. w K. oraz (...) S.A., k. 78 – 122, 137 – 179, 181 – 207,

Po wypadku doznane urazy i rozległe poparzenia w sposób znaczny ograniczały funkcjonowanie powódki w życiu codziennym. W czasie pobytu w szpitalu zdana była na pomoc osób trzecich. Powódka odczuwała silne bóle oraz znaczny dyskomfort psychiczny. Towarzyszyło jej poczucie ogromnej krzywdy, żalu i samotności, co doprowadziło do pojawienia się objawów depresji. Po wyjściu ze szpitala miała problemy z poruszaniem się, a także na skutek doznawanego bólu, miała trudności w wykonywaniu codziennych czynności tj. ubierania się, wykonywania czynności higienicznych, sprzątnięcia czy też gotowania. Pogarszało to w sposób znaczny jej złe samopoczucie i przygnębienie. Z uwagi na fakt, iż zamieszkiwała z chorą matką, zmuszona była dodatkowo sprawować opiekę nad osobą starszą. Czuła się bezsilna i zrozpaczona. W tym czasie na jej utrzymaniu pozostawał małoletni syn, który z uwagi na wypadek powódki, zmuszony był zamieszkać z ojcem we W., powódka bowiem nie była w stanie się nim zajmować. Na skutek przedmiotowego zdarzenia powódka zmuszona była przeorganizować swoje dotychczasowe życie i zrezygnować z wielu planów życiowych. Konsekwencje zdrowotne związane z wypadkiem i powstałe szpecące blizny powstałe po przeszczepach skóry spowodowały, iż nie czuje się ona pełnowartościową kobietą, straciła również mężczyznę, z którym wiązała plany życiowe. Z uwagi na istniejące poczucie wstydu i lęku nie zawiera nowych znajomości, nie prowadzi aktywnego życia, w tym również uczestnictwa w zajęciach fitness czy uczęszczania na basen, które to zajęcia uprawiała przed wypadkiem.

dowód :

- zeznania świadka E. M., k. 378 – 378v. i e-protokół,
- przesłuchanie powódki, k. 378v. i e-protokół,

Skutki wypadku powódka odczuwa do dnia dzisiejszego. Oprócz ograniczonej ruchomości kręgosłupa szyjnego, zniekształcenia stawu mostkowo – obojczykowego prawego, powódka cierpi z powodu blizn poparzeniowych i to nie tylko z powodów estetycznych. Blizny te wymagają stałej pielęgnacji i mogą powodować ból. Bezpośrednie skutki wypadku w postaci ograniczenia sprawności organizmu powódka odczuwała przez ponad 2 lata po wypadku. Do chwili obecnej odczuwa ograniczenia związane z deficytem ruchomości kręgosłupa i ograniczenia estetyczne związane z obecnością blizn. Rokowanie co do odzyskania pełnej sprawności ruchowej u powódki jest niepewne, a uporczywa rehabilitacja może nie przynieść pożądanego efektu. W związku z tym aktywność życiowa powódki jest ograniczona, nie jest w stanie ona prowadzić normalnego trybu życia, w tym uprawiania sportów, czynności codziennych związanych z samoobsługą, a także życia towarzyskiego. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki związany z wypadkiem stanowi 25%

dowód :

- opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii S. L., k. 242 – 248,

Blizny u powódki powodują u niej ograniczenia związane z niechęcią ekspozowania publicznego oszpeconych fragmentów swojego ciała. Blizny na nogach powódki są liczne i rozległe, a przy tym szpecące, jednakże ich obecność nie zaburza funkcji jej ciała. W przypadku dokonywania wpływu blizn na trwałe rozstrój zdrowia zasadą jest, iż wywołują one uszczerbek na zdrowiu pod warunkiem, że zaburzają funkcje organizmu. Jedynym odstępstwem od tej reguły są blizny zlokalizowane na twarzy, jednakże w odniesieniu do innych części ciała nie powodują one w odniesieniu do powódki trwałego rozstroju jej zdrowia fizycznego. Bezpośrednio po wypadku, w trakcie pierwszej hospitalizacji, powódka odczuwała dotkliwe dolegliwości bólowe związane z ekspozycją zakończeń bólowych spowodowaną oparzeniem. W okresie hospitalizacji powódka odczuwała umiarkowane dolegliwości i dyskomfort związany z ograniczeniem ruchomości kończyn z powodu przykurczów bliznowatych. Sącząca rana na lewym kolanie, którą powódka musiała opatrywać ograniczała jej niektóre czynności (np. klękanie). Uciążliwe były dla powódki

zabiegi pielęgnacyjne, a także ochrona miejsc oparzonych (np. przed słońcem). Do chwili obecnej powódka musi w sposób szczególny dbać o swoje kończyny, gdyż przeszczepiona skóra jest sucha i podatna na urazy mechaniczne, należy ją natłuszczać i chronić przed promieniami UV. Brak jest możliwości przeprowadzenia jakiegokolwiek zabiegu, który dawałby gwarancję istotnej poprawy wyglądu kończyn dolnych powódki.

dowód :

- opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej M. K., k. 268 – 274,
- opinia uzupełniająca, k. 293 – 295,

Powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego doznała zaburzeń stresowych pourazowych, zaburzeń adaptacyjnych pod postacią reakcji depresyjnej. W zakresie stanu psychicznego doznała uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 7%.

Aktualnie prezentuje nadal reaktywne zaburzenia depresyjne z osłabieniem aktywności, zainteresowań, obniżoną samooceną, silną koncentracją uwagi na dolegliwościach powypadkowych i ich skutkach. Objawy te w dalszym ciągu utrzymują się, chociaż ich intensywność jest obecnie mniejsza. Z uwagi na nasilenie zaburzeń psychicznych biegły psycholog określił uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 8%.

dowód :

- opinia biegłego z zakresu psychiatrii W. B., k. 345 – 345v.,
- opinia biegłego z zakresu psychologii A. K., k. 312 – 319,

Przed wypadkiem powódka pracowała jako nauczyciel w (...) w K.. Po wypadku korzystała z urlopu zdrowotnego otrzymując pełne wynagrodzenie. Obecnie w dalszym ciągu pracuje na ½ etatu jako germanista i na ½ etatu w bibliotece otrzymując wynagrodzenie w wysokości 2.100 zł netto. Powódka została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności przy ustaleniu, iż niepełnosprawność ta istnieje od 29 lutego 2008 roku. W okresie od 1 czerwca 2009 roku do 30 listopada 2011 roku łączna wysokość świadczeń uzyskiwanych przez powódkę (renta i wynagrodzenie za pracę), przekraczały dochód otrzymywany przez nią przed wypadkiem. Wysokość świadczenia rentowego powódki wynosi obecnie 1.069 zł miesięcznie. Jest ona zmuszona w dalszym ciągu ponosić koszty leczenia w postaci zakupu maści, bielizny uciskowej, a także preparatów przeciwko chorobie nowotworowej z uwagi na zauważalne w przeprowadzonych ostatnio badaniach podwyższone markery. Koszty leczenia ponosi w tym zakresie w kwocie około 200 zł miesięcznie.

dowód :

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 10 marca 2011r., k. 32,
- przesłuchanie powódki, k. 378v. i e-protokół,
- akta szkody – pismo (...) S.A. z dnia 19 marca 2012r.

Pojazd sprawcy wypadku objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem komunikacyjnym OC w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

bezsporne.

W toku postępowania przedsądowego strona pozwana przyznała powódce łączną kwotę 97.150,96 zł, w tym 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

dowód :

- akta szkody nr 100- (...) – decyzje z dnia 23 marca 2009r., 21.12.2009r., 19 marca 2012r., k. 52

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie natomiast do art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. 2013, poz. 392 ze zm) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1).

W sprawie bezsporne jest, iż strona pozwana ponosi odpowiedzialność za następstwa wypadku jakiemu uległa powódka. Pozwany przyznał, iż sprawca wypadku był w chwili zdarzenia objęty ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

Nie było między stronami również sporu, co do przebiegu zdarzenia z dnia 29 lutego 2008 r. Bezspornym jest bowiem, że w tym dniu doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego powódka doznała obrażeń.

Dokonując oceny skutków wypadku w stosunku do powódki Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez strony, w tym aktach szkodowych oraz dokumentacji medycznej powódki sporządzonej przez (...) Szpital (...) we W., (...) Centrum Medyczne SP ZOZ Klinikę (...) we W., Centrum (...) w S., (...) Centrum Medyczne S.A. w P., (...) Centrum Medyczne (...) w K., (...). W. w L., M. S. M. w K. oraz (...) S.A. Autentyczności i wiarygodności tych dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała. Pomocnymi były także opinie biegłych z zakresu chirurgii ogólnej i ortopedii, chirurgii plastycznej, psychiatrii i psychologii oraz zeznania świadka E. M. i przesłuchanie powódki.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powódki, jako logiczne i wyważone, a nadto znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Opinie biegłych sądowych, w których stwierdzono skutki obrażeń po wypadku powódki oraz zaistniały uszczerbek na jej zdrowiu - są rzetelne i przekonujące. Zostały oparte na gruntownej i wnikliwej analizie, a biegli, którzy mają adekwatne specjalizacje, mają niezbędne kwalifikacje i wiedzę do jej dokonania oraz wyciągnięcia prawidłowych wniosków. Opinie te nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Z przedłożonej do akt sprawy wiarygodnej dokumentacji medycznej i opinii biegłych wynika, że skutkami wypadku u powódki jest stan po stłuczeniu głowy i skręceniu kręgosłupa szyjnego, stan po oparzeniach I i II stopnia z pozostawieniem szpecących blizn po przeszczepach skórnych, stan po zwichnięciu stawu mostkowo – obojczykowego prawego, a także zaburzenia adaptacyjne, depresyjne.

Trwały uszczerbek na zdrowiu został uznany w wysokości 25 % przez biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii natomiast w wysokości 7% przez biegłego z zakresu psychiatrii, w wysokości 8% przez biegłego z zakresu psychologii.

Spór w przedmiotowej sprawie w istocie sprowadzał się do tego, czy powódka może żądać od strony pozwanej dalszej kwoty tj. 400.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Odszkodowanie przewidziane w tym przepisie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe.

Jak stanowi zaś art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, zarówno tych już doznanych, jak i tych, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, przyznawaną jednorazowo. Wiadomo, że zadośćuczynienie nie przywróci zdrowia stronie, ale jego celem jest złagodzenie wszelkich cierpień.

Jeżeli chodzi o zagadnienie wysokości zadośćuczynienia to za ugruntowany w orzecznictwie i piśmiennictwie należy uznać pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia przewidzianego. Tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z 26 lutego 1962 roku, 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5 poz. 107, w wyroku z 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92, wyrok z 22 marca 1978 roku, IV CR 79/78, niepubl.). Jednocześnie zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą na skutek poważnego rozstroju zdrowia i związanego z nim trwałego kalectwa, którego wysokość w ostatecznym wyniku zależy od uznania sądu, nie może być uznane za nadmierne, nawet gdyby przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa mogło być tak postrzegane, jeżeli jest ono adekwatne do stopnia odniesionych obrażeń i związanych z nimi trwałych następstw dla zdrowia i egzystencji poszkodowanego (tak SN w wyroku z 10 stycznia 1997 roku, II CKN 41/96, niepubl.).

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (wyrok z 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że żądanie powódki w zakresie zadośćuczynienia jest zasadne do kwoty 100.000 zł.

Niezawiniony przez powódkę wypadek przerwał jej „normalny tryb życia”. Powódka w wyniku wypadku doznała uszkodzeń w postaci urazu głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz licznych oparzeń I i II stopnia z pozostawieniem szpecących blizn po przeszczepach skórnych, a także szpecące powódkę pozostałe po urazie zniekształcenie stawu mostkowo – obojczykowego prawego oraz depresję.

Przed wypadkiem powódka była osobą bardzo aktywną fizycznie i towarzyską, a obecnie jest apatyczna i unika kontaktu z ludźmi. Powódka musiała ograniczyć wykonywaną przez siebie pracę nauczyciela do 1/2 etatu. Orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności skutkuje koniecznością wykonywania pracy w warunkach chronionych. Do chwili obecnej przesładują ją obawy i retrospekcje z wypadku. Stresy wywołane koniecznością przeprowadzenia wielu badań, przeszczepów, kolejnych hospitalizacji negatywnie odbiły się na jej zdrowiu psychicznym. Powódka musiała

przeorganizować całe swoje życie, zrezygnować z wielu planów, posiada szpecące ciało blizny, które uniemożliwiają jej przebywanie w miejscach publicznych. Czuje się przez to mniej wartościowa, jest skępowana własnym wyglądem, straciła też ukochanego mężczyznę, jest obecnie samotna i w dalszym ciągu prezentuje reaktywne zaburzenia depresyjne z osłabieniem kontaktów społecznych, poziomu satysfakcji życiowej, własnej wartości.

Sąd biorąc te wszystkie okoliczności pod uwagę zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 100.000 złotych tytułem należnego zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie Sąd uznał, że żądanie powódki ponad zasądzona kwotę jest wygórowane i nie znajduje uzasadnienia w rozmiarze doznanej przez nią krzywdy przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Naprawienie szkody wywołanej uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia poza odszkodowaniem obejmującym wszelkie wyniki z tego koszty, może polegać na świadczeniu renty (art. 444 § 2 k.c.). Zwiększenie potrzeb poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia polega na konieczności pokrycia kosztów utrzymania powstałych wyłącznie w następstwie zdarzenia szkodzącego. Będą nimi wszelkie koszty związane z zapewnieniem poszkodowanemu np. stałej lub doraźnej opieki, zmiany warunków bytowych, kosztów leczenia, itp. Wprawdzie roszczenie to, w razie zwiększenia się potrzeb, jest niezależne od zdolności do pracy poszkodowanego i od sposobu wydatkowania świadczeń uzyskanych z tego tytułu, jednakże w ocenie Sądu powódka nie wykazała, zgodnie z art. 6 k.c., w istocie wydatków ponoszonych z tego tytułu. Ogólnikowe jedynie wskazanie konieczności stałego leczenia, przeprowadzanych zabiegów i kuracji, dokonywanych zakupów środków leczniczych jak i preparatów przeciwko chorobie nowotworowej, nie może stanowić podstawy uwzględnienia roszczenia w tym zakresie, skoro w materiale dowodowym zaoferowanym przez powódkę nie znajduje się żadne, nawet hipotetyczne, wyliczenie pozwalające na ustalenie wysokości takiego świadczenia. Należy również zważyć, że powódka otrzymała tytułem odszkodowania od ubezpieczyciela w okresie wzmierzonych wydatków związanych z leczeniem kwotę 27.150,96 zł, a w okresie od 1 czerwca 2009r. do 30 listopada 2011r., tj. pobierania świadczenia rentowego otrzymywała wynagrodzenie z tytułu świadczenia pracy w sumie przekraczającej dochód otrzymywany przed wypadkiem, co z pewnością umożliwiło powódce pokrycie dodatkowych kosztów związanych ze zwiększonymi potrzebami. Z tych przyczyn żądanie w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto o przepisy art. 100 k.p.c. przyjmując, iż powódka wygrała proces w 25%. Koszty zaś, które poniosła stanowią kwotę 20.314,79 zł (opłata sądowa 10.090 zł, opinie biegłych 2.966,29 zł, opłaty z tytułu udostępnienia dokumentacji medycznej 41,50 zł, koszty zastępstwa procesowego 7.217 zł), co przy uwzględnieniu wysokości wygranej stanowi kwotę 5.079 zł. Koszty pozwanej to kwota 5.413 zł (koszty zastępstwa procesowego 7.217 zł x 75%). Przy wzajemnej zatem kompensacie kosztów powódka zobowiązana jest zwrócić koszty procesu stronie pozwanej w wysokości 334 zł (5.413 zł – 5.079 zł). Równocześnie wobec zwolnienia powódki w 1/2 od kosztów sądowych, tj. ponad kwotę 10.090 zł, nieuiszczoną opłatą sądową w zakresie uwzględnionego powództwa należało obciążyć pozwaną w kwocie 2.522,50 zł. Mając na uwadze sytuację życiową i materialną powódki Sąd nie obciążył jej dalszymi opłatami sądowymi w sprawie (art. 113 ust. 4 u.o.k.s.)